

— Ахъ, колко е приятно да плувашъ по водата, казало патето. — А какво удоволствие е да се гуркашъ въ най-дълбокото!

— Хубаво наслаждение! — казала кокошката. — Ти съвсѣмъ си полудѣлъ! — Я попитай котака, — той е най-уменъ отъ всички, — обича ли да плува и да се гурка! За себѣ си азъ вече не говоря! Попитай най-сетнѣ нашата стара госпожа, по-умна отъ нея нѣма по цѣлия свѣтъ! Споредъ тебе и ней ще ѝ се иска да плава и да се гурка съ главата подъ водата, нали?

— Вие съвсѣмъ не ме разбирате! — казало патето.

— Е, че ако и ние те не разбираме, тогасъ кой ще те разбере? Да не се мислишъ пкъ за по-уменъ отъ котака и госпожата, за мене вече не говоря! Не глупей, ами благодари на Бога за всичко което ние ти направихме! Ние те прибрахме и сгрѣхме; тебе окръжаватъ сега такива добри другари, отъ които ти можешъ да се научишъ на много нѣща, но ти си праздна глава и не си струва да се говори съ тебе. Повѣрвай ме! Азъ ти желая щастие, затова те и мѣмра, по това се познаватъ истинскитѣ другари. Постарай се и ти да носишъ яйца или се научи да мъркашъ и да пушашъ искри!

— Азъ мисля пкъ, че по-добрѣ ще бжде да се махна и да отида кждѣто ми видятъ очитѣ! — казало патенцето.

— Много здраве! — отговорила кокошката.

И патенцето си отишло, плувало и гуркало се въвъ водата, но всички животни по старому го прѣзирали за неговата грозота.

Настанала есенъ; листата на дърветата пожълтѣли, посърнали и падали на земята, вѣтърътъ ги подигалъ и въртѣлъ въвъ въздуха; горѣ къмъ небето станало тѣй студено, че тежкитѣ облаци сѣя-